

# Robust og pålidelig



Der er kommet et nyt kamerahus, Autoreflex T 3, der afløser T-modellen, og der er kommet mange nye objektiver med en ny flertalscoating til.

## Af H.S. de Kue.

I denne test kører vi det nye kamerahus med en ny 7-linset normaloptik 50 mm/1:1,7 og i nær fremtid prøver vi et par af de nyeste zoom-objektiver.

Der er en vidvinkel-til-tele zoom 35-100 mm med lysstyrke 2,8 og en letvægtszoom 65-135 mm (kun 500 gram!).

Konica's T-model og objektiverne med automatisk blænde-styring har været i produktion i hele 6 år. Det vil sige at man har et system, der er gennemprøvet i praksis. Det virker robust og pålidelig. Og på importørens værksted kender teknikere apparatet og de automatiske objektiver ud og ind.

## Konica's automatik

Konica lader fotografen selv vælge en lukkertid, hvorefter lysmåleren styrer blænden efter lysforholdene.

I den senere tid er der kommet automatiske spejlrefleks-kameraer, der virker lige modsat, dvs. fotografen vælger blænden og lysmåleren styrer lukkertiden. Det er svært at vælge mellem de to systemer, men det er vigtigt, at man på forhånd gør sig klart,

hvor man fremover vil arbejde med. Et spejlreflekskamera er nemlig en langtidsinvestering, fordi man i de næste par år køber ekstraobjektiver til i alt måske et større beløb, end selve kameraet koster.

## Hvad skal man vælge?

Hvilken form for automatik får man mest nytte af? Det skal udregnes i procenter vellykkede billeder. Og det skal være under »vanskelige« forhold, når det skal gå stærkt. Forhold, hvor motiver ikke venter. Situationer, hvor der simpelthen ikke er tid til at overveje, om man nu skal bruge kortere lukkertid og større blændeåbning eller omvendt. De tilfælde altså, hvor automatikken gør, at man overhovedet kan fange motivet, før det er væk.

Uanset hvilken af de to slags automatik man bruger, er udgangspunktet i godt lys en lukkertid, der er kort nok til at fryse motivets bevægelser og til at undgå kamerarystelser. I begge slags automatiske spejlreflekser kører man derved med en blænde, der ligger flere trin fra fuld åbning (lange, lyssvage teleobjektiver er en undtagelse, men der kører man også uden automatik med et kompromis mellem lukkertid og den beskedne lysstyrke, man har til rådighed).

I begge tilfælde kan fotografen aflæse lukkertiden i søgeren (i Konica desuden blændetallet). Med begge kameraer kan han skyde ubekymret løs, så længe lyset kun skifter et eller to tids- eller blændetrin.

at kunne holde stille. Og dette stiller ikke større tekniske krav end, at man siger: Jeg bruger 1/250 i solskin, og hvis motivet pludselig render ind i skyggen, gi'r jeg den ét, højst to klik højere om på lukkertidsknappen. Uden at aflæse noget. Automatikken klarer resten.

Konica's lysmåling gennem objektiverne har en særlig egen-skab, der matcher fint med automatikken. Ved vidvinkel måles lyset kun i en lille plet midt i søgerbilledet. Ved tele er det næsten totalmåling af hele billedet. Målepletten bliver altså gradvist større i søgeren ved voksende brændvidde. Dvs. hvadenten en person fotograferes som en detalje i et vidvinkellandskab eller isoleret som formatfyldende motiv med tele, bliver det altid personen alene, man kan måle lyset på.

## Dette har man forbedret i T 3-huset

En nærmåling, f.eks. en måling af ansigtet ved et modlysporstræt, har man altid kunnet fastholde ved at trykke udløserknappen en anelse ind. Det kan man også gøre på T 3 kamerahuset, men hvis man vil fastholde den samme nærmåling for en hel serie optagelser, så har T 3-huset en låsemekanisme, nemlig selvudløserarmen, der bare skal skubbes lidt til venstre.

Udløserknappen i T-modellen havde godt 5 mm vandring, i T 3-huset er det kun 2 mm, og samtidigt skal der kun trykkes med 300 gram. Konica's udløserknapp er dermed en af de blødeste, der fås.

Søgermatskiven kan leveres med mikroprismer eller med delbillede-afstandsmåler. Men man er heldigvis ikke bundet til den matskivetype, man en gang har valgt, fordi matskiven kan nemt udskiftes på importørens værksted.

En lille ny betjeningsknap tillader at man spænder lukkeren, uden at køre filmen frem. Så der er frit slag for eksperimentelle optagelser med dobbelt- eller flerdobbel-eksponeringer.

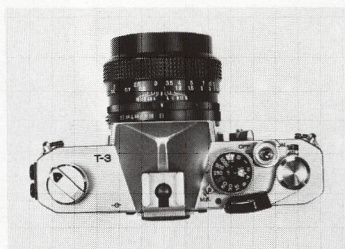
Lysmålerens indstilling for filmfølsomhed går nu fra 12 til 3200 ASA (12-36 DIN) mod tidligere 25-1600 ASA (15-33 DIN).

Hvis man kobler automatikken fra for selv at eksperimentere, har man stadigvæk lysmåling gennem objektivet med alle oplysninger i søgeren.

Det er en ting, der absolut skal nævnes, fordi der findes kameraer, hvormed man kun kan køre automatisk og hvor lysmåleren er død, når automatikken kobles fra!

Desværre har vi ikke plads til at nævne en række små fikse forbedringer, som T 3-huset også har, f.eks. en rød/grøn prik, der viser, om lukkeren er spændt — og mange flere »småting« der gør betjeningen nemmere.

Som sagt, kommer vi tilbage til zoom-objektiverne. ■



Men når lyset pludselig går drastisk ned, f.eks. når motivet løber fra solskin ind i skyggen, så gælder det.

Har man et kamera med automatisk lukker, så får man en længere eksponeringstid, måske 1/30 eller 1/15 sek., men der er ikke tid til at aflæse det, mens man jager det hurtige motiv.

Kameraet med automatblænde vil blænde en del op, men man kører stadigvæk med den sikre lukkertid. Sker det, at lysforskellen er stor, behøver man stadig ikke at aflæse noget. Man drejer bare lukkertidsknappen to klik højere om. Så ved man, at der igen er tilstrækkelig reserve for automatblænden at køre i. Og man ved at lukkertiden er blevet 4 gange så lang og at man nu skal skyde i det »døde punkt« af motivets bevægelser. Men man ved også, at lukkertiden ikke er kommet i det »farlige« område 1/30 og 1/15 sek., hvor man ødelægger skarpheden.

Ved selv at ændre lukkertiden, begrænser man ændringen til, hvad man har erfaring for